

V ústrety milovanému Slnku - 60 rokov od smrti bl. Zdenky Schelingovej

V týchto dňoch si pripomíname 60 rokov od smrti bl. Zdenky Schelingovej. Zomrela 31. júla 1955 na onkologickom oddelení trnavskej nemocnice tri mesiace po prepustení z väzenia. Dožila sa necelých 39 rokov. Dospela tam, kde už nemožno trpieť...

Vo svojom Zápisníku má sestra Zdenka vlastnou rukou napísanú túto modlitbu: „*Pane Ježišu, predstavujem pred teba s pokorným i skrúšeným srdcom. Odporúčam ti poslednú hodinu svojho života a všetko, čo po nej príde. A keď prelejem ostatné slzy, prijmi ich, Pane, ako obeť zmierenia. Kiežby som zomrela ako kajúca sa obeť.*“

Ako sa to všetko stalo?

Dňa 29. februára 1952 štátna bezpečnosť zatkla sestru Zdenku Schelingovú pre pomoc pri úteku väznených kňazov. Následne 17. júna 1952 bola odsúdená za údajnú velezradu na 12 rokov straty slobody a 10 rokov straty občianskych práv.

Vo väzenskej nemocnici v Prahe na Pankráci, kde sa stretla s pani Helenou Kordovou, ktorej zverila dôležité podrobnosti o svojom utrpení vo vyšetrovacej väzbe.

Keď už bolo isté, že pre vážne zdravotné problémy sestry Zdenke zostáva len niekoľko mesiacov života (mala zhubný nádor v pravom prsníku) a aby nezomrela vo väzení, 16. apríla 1955 bola na amnestiu prepustená.

Pre nepriaznivú politickú situáciu, ktorá mala za následok násilné vyvezenie sestier z Provinciálneho domu v Podunajských Biskupiciach v septembri 1950, vyvezenie mnohých sestier do tovární v českom pohraničí a pre stiesnené podmienky, v akých sestry ešte pracujúce v nemocnici žili - nemohla sestra Zdenka byť prijatá medzi sestry, ktoré bývali v nemocničných priestoroch a boli pod štátnou kontrolou. V tejto situácii na podnet sestier sa jej ujala a prijala do svojho domu v Trnave na Kopánke Apolónia Galisová, neskôr sestra Lucia, ktorá pracovala so sestrami v trnavskej nemocnici a mala k nim blízky vzťah. Zdenkin zdravotný stav sa však po prepustení z väzenia neustále zhoršoval. Sestry pracujúce v nemocnici jej po niekoľkých dňoch pobytu u Apolky vybavili príjem na očné oddelenie, pretože trpela aj na tuberkulózu očí. Sestra Zdenka niesla svoj osobný kríž s odovzdanosťou do Božej vôle. Keď 23. júna 1955 dostala záchvat súvisiaci s nepravidelným dýchaním, bola hneď preložená na onkologické oddelenie. Ako zdravotná sestra vedela, že sa neodvratne blíži finále jej života. Už od svojho odsúdenia 17. júna 1952, vzhľadom na zdravotné následky po mučení, cítila, že jej pobyt tu na zemi nebude dlho trvať. Celý svoj zasvätený život naplňala túžbou po Bohu. V týchto dňoch cítila, že sa jej túžba naplňuje a ona mu čoskoro odovzdá svoj život. Bola pokojná a vyrovnaná. Z jej vnútra vychádzal pokoj, ktorý cítil každý, kto sa priblížil k jej nemocničnému lôžku. Sestra Zdenka si vážila život a zdôrazňovala jeho hodnotu. Sestra Lucia (Apolónia Galisová) svedčila, že „popri veľkej odovzdanosti do vôle Božej bolo v nej veľa túžby po živote“. Občas pripomenula, že svoj život už obetovala za iného a dodala: „Boh si ma príde vziať, keď On bude chcieť“.

Zomrela 3 mesiace po prepustení z väzenia. Pri plnom vedomí bez akejkoľvek nenávisti voči tým, ktorí jej ubližovali. Ošetrujúcu spolusestru prosila, aby jej kňaz priniesol Eucharistiu ešte pred sv. omšou. Jej posledné slová, ktoré zašepkala, boli: „Boh tak chce, nech sa stane vôľa Božia.“ Posilnená sviatostným Kristom zomrela v trnavskej nemocnici 31. júla 1955 o 7.45 hod. spojená s obetou Ježiša Krista, ktorý sa v čase jej umierania nekrvavým spôsobom obetoval na oltári v neďalekej nemocničnej kaplnke. Zomrela v nedeľu ráno, v deň vzkriesenia. Obeta jej života sa skončila - odišla v ústrety milovanému zmŕtvychvstalému Pánovi – Slnku jej života.

V jej Zápisníku čítame: „*Večný Otče, obetujem ti svoj život na zmierenie k tvojej cti a sláve. Svoj posledný vzdych a posledný úder srdca spájam s tvojím, s odovzdanosťou tvojho Božského Syna na všetkých oltároch, na ktorých sa ti bude obetovať v okamihu mojej smrti. Aby som ti ďakovala za všetky milosti, ktoré si mi za celý život dal.*“

Sestra Zdenka nám žiari ako vzor vernosti a odpustenia. Svoju pozemskú púť za Kristom zavŕšila naplnením slov Písma, že „*nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov.*“ *Jn 15,13*